

FRANK SCHWIEGER

Eu, CEZAR,
și gășca
din CAPITOLIU

LIVE DIN
ROMA-ANTICĂ

Ilustrații:
Ramona Wultschner

Traducere:
Ioan Lăzărescu

NICULESCU kids

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SCHWIEGER, FRANK

Eu, Cezar, și gașca din Capitoliu : *live* din Roma antică / Frank Schwieger ; il.: Ramona Wultschner ; trad.: Ioan Lăzărescu. - București : Editura Niculescu, 2021
ISBN 978-606-38-0550-9

I. Wultschner, Ramona (il.)

II. Lăzărescu, Ioan (trad.)

087.5

© 2018 dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, München / Germany

Titlu original: *ICH, CAESAR, UND DIE BANDE VOM KAPITOL. Live aus dem alten Rom*
von Frank Schwieger, mit Illustrationen von Ramona Wultschner

NICULESCUkids este un imprint al Editurii NICULESCU

© Editura NICULESCU, 2021

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România

Telefon: 021 312 97 82; Fax: 021 312 97 83

E-mail: editura@niculescu.ro

Internet: www.niculescu.ro

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 385, 021 312 97 82

Redactor: Liliana Scarlat

Tehnoredactor: Lucian Curteanu

Adaptare copertă: Carmen Lucaci

ISBN 978-606-38-0550-9

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial OXFORD UNIVERSITY PRESS în România.

E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

PREFAȚĂ

Aici, în infern, ajunge să fie mare plictiseală: nu există bătălii pe care să le port. E drept că egipteanca mea preferată se află și ea aici, dar din păcate e și ultima mea soție Calpurnia. Nu pot să mă văd prea des cu Cleo, că sar scânteii.

De aia, uneori nu sunt în apele mele. Cu atât mai mult, când îmi ajunge la urechi ce vrute și nevrute povestesc oamenii din vremurile tale despre noi, romanii. Mulți n-au habar de nimic și, chiar dacă ar avea, nu sunt decât baliverne: „A fost odată, cândva, unul, pe care-l chema Cezar. De cele mai multe ori îi cotonogeau galii. Și, pe deasupra, nu vorbeau decât pe latinește.” Altceva nu le trece prin minte.

Pe toți zeii – chiar că-mi cade de pe chelie cununa de lauri. Nu se mai poate continua așa, mi-am spus eu într-o bună zi. Trebuie să schimb lucrurile. Doar am realizat atâtea, de pildă, am cucerit toată Galia și apoi pe Cleopatra, după aia am condus Imperiul Roman și am dispus chiar ca o lună din an să poarte numele meu. Așa că am adunat câțiva romani și le-am ordonat (în materie de ordine sunt as!) să-și scrie povestirile. Bineînțeles că în latină. Tăblițele de scris ni le-a procurat Pluton, zeul infernului. Era foarte bucuros că facem ceva ce are sens și nu mai alergăm de colo-colo cu niște mutre furioase. Mesagerul zeilor, Mercur, a adus apoi la suprafață tăblițele noastre.

Dacă vei citi aceste rânduri, înseamnă că planul meu a funcționat. Cineva a dat peste tăblițe și le-a tradus. Sacrifică pentru zei un taur gras în semn de mulțumire, dacă ai vreunul la îndemână. Sau o pungă de ursuleți gumați. Căci ești unul dintre acei fericiți care a aflat cel dintâi la PRIMA MÂNĂ tot ce s-a petrecut pe atunci în Roma antică.

GAIUS IULIUS
(CEZAR)

P.9

ROMULUS
Întemeietorul orașului

753 î.Hr.

P.33

SCAEVOLA
Eroul cu o singură mână

508 î.Hr.

P.21

HERSILIA
Meșteșugara pașnică

752 î.Hr.

P.45

ACRISIUS
Cel ce vorbește în șoaptă cu găștele

483 î.Hr.

P.145

SULPICIA
Șoarecele curios de bibliotecă

57 d.Hr.

P.133

POLIDUS
Campionul roșu

48 d.Hr.

P.157

SERVIUS
Talentatul cățărător

64 d.Hr.

P.59

CEZAR
Spaima piratilor

75 î.Hr.

62 î.Hr.

LICINIA
Vestala plină de virtuți

P.71

P.83

CLEOPATRA
Surpriza din covor

48 î.Hr.

P.115

THALIA
Sclava în misiune secretă

6 î.Hr.

P.95

MYRINA
Sclava cu urechi bune

79 d.Hr.

CLAUDIA
Fata cea curajoasă din Pompei

P.173

80 d.Hr.

PRISCUS
Gladiatorul cel puternic

P.185

ACEȘTA ȘUNT EU

← **CEZAR**

spaima Piratilor

FAMILIA MEA E UNICĂ, PENTRU CĂ

se trage din zeita iubirii Venus. Deci, nu-i de mirare că am știut să cuceresc atâtea femei:

de pildă, pe soția mea Cornelia, care mi-a dăruit-o pe preafrumoasa noastră fiică Iulia și pe iubita mea Cleopatra, care l-a adus pe lume pe fiul nostru Cezărel.

LOCUL MEU ≡ PREFERAT ≡ ESTE

câmpul de luptă. În fruntea legiunilor mele mă simt cel mai bine. Când dușmanii dau năvală cu mare tărăboi, când oamenii mei sar la bătaie cu

săbiile împotriva scuturilor lor - și eu le fac semn
să înceapă **atacul** și, dând ordine **inteligente**, îi conduc spre
VICTORIE - poate să existe ceva mai **frumos**?

SUNT CHIAR MÂNDRU

că am obținut **TOT** ce mi-am propus: am ajuns **senator**,
am fost ales **consul**, am cucerit nu numai **toată**
Galia, ci și pe **Cleopatra**, i-am învins pe **adversarii**
mei în **războiul civil** și la urmă am fost **cel mai**
puternic bărbat din lume. **Mai mult** nu se poate,
nu-i așa?

ÎMI E CAM PENIBILĂ CHESTIA ASTA:

cum mi-a fost dat să **părăsesc** lumea asta. Ah!...

Nu mă las
intimidat
așa ușor!

Povestea mea

Cezar cucerește Galia, Cezar o iubește pe Cleopatra, Cezar stăpânește Roma, Cezar este ucis – cam plictisitor, nu? Poveștile acestea, desigur, au fost spuse până acum de mii de ori. De aceea nu vreau s-o mai fac și eu încă o dată. Dar toate poveștile astea n-ar fi existat nicicând, dacă aventura mea periculoasă pe mare ar fi eșuat atunci. Istoria lumii ar fi decurs cu totul altfel. N-ai auzit niciodată nimic despre toate astea? Atunci trebuie neapărat să citești cele ce urmează!

Încă de mic copil am știut că în viața mea nu vreau să obțin decât un singur lucru: să ajung sus de tot. Până acolo mai aveam un drum lung înaintea mea, și știam asta. Când eram un bărbat tânăr, am învățat în estul imperiului nostru meșteșugul războiului. Am servit acolo ca ofițer și am participat la câteva campanii militare. Să ridici sabia, să cucerești orașe, să-i învingi pe adversari – o, Doamne, ce minunat! Apoi am lucrat câțva timp ca avocat la Roma. Mi-a plăcut cel mai mult să acuz senatori vestiți, majoritatea mai în vârstă decât mine. În felul ăsta voiam să-mi fac un renume în tot orașul, ca oamenii să mă aleagă în funcții mai înalte.

Însă înainte să mă prezint la alegeri, mai voiam să studiez puțin ca să-mi desăvârșesc educația. În special în retorică voiam să mă perfecționez. Un bun retor putea pe atunci să obțină la Roma tot ce voia. Cu niște cuvinte potrivite, cu o cuvântare reușită, putea să-i răsucească pe degete atât pe cei mai puternici senatori, cât și pe oamenii de rând și să-și impună părerea, până când aceștia ajungeau să-l aclame și să-l aleagă.

Pe insula grecească Rhodos trăia un profesor renumit. Se numea Apollonios Molon și era unul dintre cei mai buni profesori de retorică. De la el voiam să mai învăț câteva trucuri, pentru ca apoi să mă apuc serios de treabă la Roma.

Așa că am cumpărat două locuri pe un vas comercial care mergea de la Ostia spre Rhodos, un bilet pentru mine și unul pentru sclavul meu, Davus, care avea să mă însoțească în călătoria mea. Eram pe drum de câteva zile bune, lăsasem Italia mult în urmă și navigam în largul mării, când a apărut la orizont un vas care imediat ni s-a părut dubios. Asta pentru că se îndrepta exact în direcția noastră. Marinarii au încercat tot ce le-a stat în putință să scape de acest vas, dar era mai iute și ne-a ajuns din urmă. Așa cum ne-am temut cu toții, erau pirați. S-au prins de-a lungul bordului de vasul nostru și au sărit la noi. Noi ne-am dat bătuți, pentru că n-ar fi avut rost să opunem rezistență. Tipii erau înarmați până în dinți, iar noi aproape că nu aveam arme la bord. Eram doar zece marinari și o mână de călători, n-am fi avut nicio șansă în fața a două duzini de pirați.

Când tipii au venit pe vasul nostru cu săbiile lor strălucitoare, noi toți am ridicat mâinile. Davus stătea lângă mine, tremura de frică.

— Nu-ți face griji! i-am șoptit. O să ieșim basma curată din chestia asta, altfel să nu-mi spui pe nume. Mai am multe planuri în viața mea. Și bandiții ăștia împuțiți n-o să-mi pună bețe în roate.

Bandiții ne-au legat mâinile la spate și ne-au dus pe vasul lor. Acolo ne-au înghesuit pe noi toți captivii într-un colț întunecat de sub punte, unde ne-au pus să ne așezăm pe jos îngrămădiți unul lângă altul. Simțeam că-mi ies din minți. Mă frământam din răspuțeri cum să mă eliberez. Să-mi rup cătușele și, într-un moment prielnic, să sar în mare? Am abandonat imediat gândul ăsta. Știam eu să înot, dar cu siguranță nu aș fi rezistat până la cel mai apropiat

țarm. Doar eram în largul mării. Nu exista decât o singură cale de a scăpa de acolo sănătos și voios, și asta se numea bani.

Pe atunci, astfel de atacuri ale piraiților aveau loc tot mereu. Bandiții nu puneau ochii doar pe încărcătura vaselor, ci și pe oamenii care călătoreau cu ele: marinarii erau duși la primul târg de sclavi și vânduți acolo. Cu cât era mai puternic și mai tânăr un bărbat, cu atât mai mulți bani puteai scoate pe el. Și pasagerii? Bătrânii erau aruncați imediat peste bord, căci cu ei nu se puteau face bani. Tinerii, în schimb, ori erau duși la târgurile de sclavi, ori le erau șantajate familiile, cărora li se cerea o sumă piperată de bani drept răscumpărare. Aceasta era bineînțeles mult mai mare decât suma pe care o primeau piraiții de la un negustor de sclavi. Și era singura mea șansă.

— Ei, i-am strigat eu unui tânăr care ne păzea pe noi, prizonierii, și care fluiera de plictiseală.

— Numele meu este Gaius Iulius Cezar. Familia mea provine din patricieni, din cele mai bogate familii ale Romei. Ne tragem din zeița Venus. În venele mele curge sânge albastru. Și suntem putred de bogați.

Ultima frază era o minciună sfruntată, familia mea fiind înglodată în datorii. Dar asta nu trebuia să i-o servesc pe tavă banditului.

Tânărul pirat a rânjit batjocoritor și s-a bătut pe frunte.

— Și tatăl meu este Zeus în persoană.

— Vreau să vorbesc imediat cu căpetenia, am strigat eu. Cu șeful tău.

Piratul a scos un cuțit de la brâu și l-a îndreptat spre mine.

— Tacă-ți fleanca! a mârâit el. Că de nu, mamaia ta Venus va fi martoră la intrarea ta în lumea de dincolo.

— Fă ce spune, stăpâne! a șuierat Davus, care stătea lângă mine.

Am respirat adânc și am dat din cap.

— Țin eu minte mutra ta, am șoptit atât de încet, încât tânărul pirat nu m-a putut auzi.

În ziua următoare am ancorat lângă un țărm pustiu. Noi, prizonierii, am fost aduși pe uscat cu o barcă, într-un loc mai sus de mal, unde se aflau câteva case dărăpănate, ascunse bine într-o pădurice. Acolo locuiau răufăcătorii ăștia, când nu erau pe mare. Pe Davus și pe mine ne-au încuiat într-una din cocioabele alea. Nu era decât o singură încăpere. Pe podeaua de lut din cameră se afla o saltea pe jumătate mucegăită, singura piesă de mobilier. Ferestruica era bătută în cuie cu scânduri și înăuntru putea îngrozitor. Doar prin câteva crăpături înguste din perete pătrundea o lumină slabă în încăperea slinoasă. Ceilalți prizonieri au fost legați cu cătușe, suiți într-un car și duși la cel mai apropiat târg de sclavi. Se vede că eram singurul care promitea o răscumpărare mare.

În seara acestei zile a venit în cocioabă căpetenia piraților. S-a postat cu picioarele desfăcute în ușa deschisă și mi-a tras un rânjet, abia dacă mai avea un dinte în gură. Purta o tunică scurtă, foarte uzată, avea părul vâlvoi și nu era bărbierit. De-a dreptul scârbos! La brâu purta un iatagan scurt.

— Ei, nepotul lui Venus! a spus el batjocoritor. Mă mir că zeița nu ți-a sărit încă în ajutor.

— Mă descurc și singur, am răspuns eu sec.

— Și cum vrei să faci asta? a întrebat grețosul. Cât văd cu ochii, nu zăresc niciun soldat roman care ar putea să te elibereze.

— Cu bani, am spus eu. Familia mea e bogată. O să plătească pentru mine.

Căpetenia a râs enervant.